

«Мені потрібне слово, а не слава»

Минулого понеділка зранку над Сарнами тихо кружляв перший сніг. Так символічно, ніби сама природа сприяла заходу, який відбувся цього ж дня в Центральній районній бібліотеці. Своєю творчістю, виплеснуту на папір, під елегійною назвою «Падав тихий сніг» презентувала місцева письменниця, художній керівник КЗ «Сарненський районний Будинок культури» Зоя ФЕДОРЧУК.

«Мені потрібне слово, а не слава»

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Це вже третя збірка під її авторством. Попередні дві: «Погляд зимового вечора» та «Зоряні роси» - були ліричними, проте віршувати змусив випадок. Жінка допомогла заримувати «візитку» на конкурс краси для своєї доньки. Пізніше створювала поетичні рядки в ході своєї концертної діяльності. В дитинстві пані Зоя завжди отримувала найвищі бали за твори, але ніколи не думала, що згодом стане відомою в нашому краї письменницею. Поштовхом у творчості стало те, що діти подорослішали й поїхали в інші міста на навчання. Зоя Георгіївна не знала, куди подіти любов, час і енергію, які раніше віддавала їм. Так, вона почала писати вірші, історії, диспувати в «районку». А коли їй стало так багато, що вони просто почали губитися, то вирішила укласти їх у збірки. Першою, кому довірила лірику, була тодішня журналістка «Сарненських новин» Раїса Бричкова. Вона ж їх і редагувала з уже покійним Леонідом Кулішем. А за сприяння Петра Велесика вийшли друком збірки письменниці.

«Падав тихий сніг» - нове видання Зои Федорчук, що містить 22 історії з життя простих людей. Кожна розповідь - це чиясь доля, в якій і радість, і розлука, і щастя, і печаль. Сама авторка каже про збірку так: «Сторінки цієї книжки написані самим життям. Мої герої переживають біль і радість, йдуть кожен своєю життєвою дорогою, відчувають злети й падіння душі, знаходять істину, долаючи круті повороти долі». У цьому присутні переосвідчилися, слухаючи уривок із історії «Загадка» у виконанні Наталії Бунечко.

На презентації не залишилось

сумнівів, що Зоя Федорчук - унікально творча жінка. Окрім письменницьких здібностей, вона ще має хист до малювання, грає на баяні, є учасницею вокального ансамблю «Намисто», співавтором збірки «Зоряні роси», літературних альманахів Сарненщини «Пролісок-1» і «Пролісок-2», членом Національної спілки журналістів України. Письменниця не збирається зупинитись на досягнутому. У найближчому майбутньому планує освоїти ще й нелегку краєзнавчу сферу. Вже четвертий рік працює над історією рідного села Костянтинівка. Зізнається, що робота клопітка, але цікава, тому наступною планує видати саме цю книгу.

Односельці, у свою чергу, теж приготували сюрприз землячці. Директор сільської бібліотеки згадала, якими були роки життя пані Зої в Костянтинівці, а діти прочитали улюблені поезії. Та найбільше цікавості й емоцій викликали відеоспогади однокласників і вчительки. Усі вони з трепетом пригадали охайну дівчинку, старосту класу, редактора шкільної стінгазети, яка завжди була «душею компанії», виступала на різноманітних заходах, виручала (навіть давала списувати) і була прикладом для наслідування іншим учням. З роками всі ці риси жінка тільки примножувала й розвивала, тому нині й змогла досягнути творчих висот.

Презентація нової збірки була не єдиною прем'єрою того вечора. Поетичні рядки Зої Федорчук легко лягають на музику, тому в співпраці з місцевим композитором, заслуженим працівником культури України Віктором Торчиком народились пісні.

Одну з них - «Не прийду. Не скажу. Не признаюся» - сарненці мали честь почути вперше на заході у виконанні Юлії Пономаренко. А пісню «Осінь» подарували присутнім колеги Зої Георгіївни з колективу «Намисто».

Привітати письменницю прийшли її друзі, знані в Сарнах люди: Тетяна Корнійчук, Віктор Торчик, Раїса Бричкова, Володимир Пінчук, Надія Свищевська, Георгій Александрович, Едуард Кардаш, Раїса Тишкевич. Усі вони бажали творчого довголіття, натхнення, сил не зупинитись на досягнутому, а підкоряти нові мистецькі горизонти. Слова вітання також почули від заступника голови РДА Наталії Параниці, а начальника відділу культури й туризму Едуард Раковець зауважив, що найбільше щастя для митця - бачити втілення своєї творчої енергії, у випадку Зої Георгіївни - нову збірку. Тож нехай щастя в житті цієї жінки щороку тільки збільшується!

Тетяна КОЛЯДИЧ.
Фото Василя СОСЮКА.

